

PÜSPÖKI DORKA

*Kimondhatatlan
szerelem*

2016

Dühös voltam. És nem picit. Már legalább századjára vettük fel ugyanazt a kurva jelenetet, de Stacey-nek mindig sikerült elszúrnia. Hol a hajával volt baja, hol a sminkjével, amit nem is látott magán, hacsak nem a kamera tükrében, de a ruháját is kifogásolta... Kezdték totál elegendően lenni az egészből. Sosem szerettem, ha amatőrökkel kellett együtt dolgoznom, pedig ő profinak nevezte magát. Istenem! Csak mert leforgatott kettő filmet, ami kasszasiker lett? Röhej. Sikítozni bárki tud egy gagyi horrorfilm kedvéért.

A hangulatom cseppet sem javult, mikor a drágalátos kollegiám miatt elrendelt szünet idejére a lakókocsimba szándékoztam zárkózni, hogy lehiggadjak, és ne essek neki ökölrel a következő órák során, de váratlan dolgot vettem észre. A lakókocsim ajtaja nyitva volt. Körülnéztem, de sehol nem láttam senkit. Óvatosan belöktem az ajtót, mire egy macska rohant ki mellettem, és eltűnt valahol a többi lakókocsi között.

Aztán nagyon hirtelen történt minden.

Egy lány esett a karjaimba.

- Megvagy! - mosolyogtam rá, miután sikeresen elkaptam. A szemeibe néztem, és egy pillanatra a lélegzetem is elakadt. Ki lehet vajon ez az angyal, aki az ölemben pottyant? - tűnődtem magamban. A hangomat még nem találtam, hogy tőle érdeklődjek eziránt. Meg is kellett köszörszörnöm a torkomat, hogy meg tudjak szólalni. - Minden rendben? - kérdeztem az ismeretlent.

Hatalmas, tágra nyílt, gyönyörű zöld szempár meredt rám ijedten, és csupán bólintott egyet, aztán megpróbált kiszabadulni az ölelésemből. Nem szívesen eresztettem el, de mivel nem akartam udvariatlan lenni, sem még jobban megijeszteni, kelleetlenül elengedtem. A derekát viszont még azután is öleltem, hogy immár stabilan állt a saját lábán.

- Biztos, hogy jól vagy? - kérdeztem megint. Nem felelt, csak az ajkaiba harapott, majd eltolt magától. Bólintott még egyet, és elindult arafelé, amerre a macska tűnt el.

Percekig bámultam utána. Még akkor is, amikor már rég eltűnt a lakókocsik sűrűjében.

- Hát téged mi lelt? - riasztott fel egy hang a révületemből.

Steve-re pillantottam, akivel együtt szerepeltünk a vacak filmben. Már bántam, hogy elvállaltam a szerepet, de túl szép gázsit kínáltak érte. Az ügynököm szinte megzsarolt, hogy ha nem vállalom el, akkor

egy életre tönkretesz. Nem vitáztam tehát, csupán annyit kértem volna, hogy néhány kollégámat – kiváltképp a hülye libát – cseréljék le valaki másra, de a producerek nem engedtek a kérésemnek. Steve-et viszont kedveltem, sőt. Együtt nőttünk fel, de évek óta nem találkoztunk, és ez a film hozott össze bennünket ismét.

A múlton-töprengésből a jelenbe visszakeveredve alig vártam, hogy hazaérjek, és megszabaduljak a nyúgtól, ami a nap során eddig ért. Kivéve...

– Nem tudod, ki volt az a lány? – fordultam barátom felé kérdő tekintettel.

– Milyen lány? – nézett rám hülyén.

– Hát az aki... – mutattam arra, amerre az említett csoda eltűnt.

– Mindegy – legyintettem aztán. Abban bíztam, hogy valami köze csak van itt a dolgok menetéhez, és talán még lesz alkalmam összefutni vele.

Beléptem a Steve-vel közös lakókocsimba, ahol minden tilalomra magasról téve megittunk egy-egy sört.

– Én megőrülök, ha még egyszer fel kell vennünk a ribanc miatt azt a jelenetet – morogtam a kanapén hátradőlve, de persze meghallotta.

– Stacey-ről beszélsz? – kérdezte ábrándozva. Neki bezzeg még tetszett is a csaj.

– Ki másról?

– Kár, hogy érted van oda – mondta erre. Majdnem visszaköp-tem a sört, de nem az üvegbe, hanem a világba.

– Micsoda? – hökkentem meg. Na, már csak ez hiányzott...

– Hallottam, amikor Lindának mesélte, hogy mik a tervei veled.

Megkértem, hogy ne részletezze, mit hallott, így is a rosszullét kerülgetett. Bőven elég volt, amikor kamerák előtt volt muszáj eljátszanom a boldog hősszerelmemmel ezzel a... magamban sem találtam már rá megfelelő jelzőt. Az agyamra ment a csaj. Valaki mással viszont sokkal szívesebben „terveztettem” volna ezt-azt...

Megint eszembe jutott a lány. Olyan karcsú és gyöngye teste volt! Meg sem éreztem a súlyát, mikor a karjaimba pottyant. És az a szempár! Mínta magába nyelt volna valami végtelen óceán... Soha nem éreztem eddig ilyesmit, pedig volt már néhány barátnőm az évek során. De ez...! Nem tértem magamhoz a kábulatból.

Azt sem vettem észre, hogy Steve éppen hozzám beszél.

– Mi az? – kérdeztem tőle, mikor sokadjára lóbálta meg a karját az arcom előtt.

– Mi a fene van veled? – érdeklődött aggódva. – Beteg vagy?

- Nem... - feleltem.

Hacsak azt nem nevezem betegségnek, hogy a gyomrom vibrál, a tenyerem izzad, és a tüdőm is összefacsarodik, amikor arra az ismeretlen teremtesre gondolok. De ezt soha nem vallottam volna be Steve-nek. Bár kettőnk közül ő volt az érzelmesebb és a romantikusabb, tartottam tőle, hogy épp emiatt röhögne ki végül.

Nem volt több időnk a szünetből, David, a rendező máris összecsődtette a csapatot. Fellélegeztem, amikor egy másik jelenettel folytattuk, de vesztettem, mert megint Stacey-vel kellett játszanom. Eszembe jutott, mit mondott Steve: ez a csaj akar tőlem valamit. Most egészen más szemmel néztem rá, de nem úgy, mintha az érdeklődésemet keltette volna fel, hanem a jeleket figyeltem, tényleg igaz-e, amit barátom állít.

Egy mosoly felém. Oké, ezt mindenkivel megteszi, nem vagyok kivétel. Egy kacsintás... Ez már más volt, nem kacsingatott mindenkire. Gyorsan másfelé fordultam, nehogy félreértse, amiért bámulom. Atyaég. Már tényleg csak ez hiányzott. *Remek* lesz, ha a fennmaradó másfél hónapban folyamatosan hárátnom kell majd a közeledési kísérleteit.

Valaki másét viszont cseppet sem háráítottam volna, gondoltam, mikor az egyik épület sarkánál észrevettem azt a lányt, akit egyetlen varázslatos perce a karjaimban tarthattam.

- Mit bámulsz ott? - kérdezte Stacey, mikor mellém lépett. - Rám kéne figyelned, jelenetünk van.

Nem érdekelt, hogy a fényeket is felkapcsolták, és egy sminkes már az arcomon pepecselt, csak őt láttam. Az egyik stylistal beszélgett. Azaz a stylist magyarázott, ő pedig bólogatott. Nyilván unta már, amit éppen a szájába kívántak rágni. Én nem mentem volna az agyára, ebben biztos voltam. Hagytam, sőt, kértem volna, hogy meséljen magáról. Mindent tudni akartam róla.

- Ki az a lány? - kérdeztem jobb híján Stacey-től.

- Hol? - pillantott ugyanarra. - Ja, csak valami gyakornok.

- És mit gyakorol? - Reménykedtem benne, hogy színésznek készül. Bármikor szívesen gyakorolgattam volna vele magam is... nemcsak színészkedést.

Megszidtam magam az egyre perverzebb gondolataimért, és elzavartam magamról a sminkest, aki már így is a kelleténél meg a kellemsnél több vakolatot kent rám.

- Ő tervezi a ruháinkat, vagy ilyesmi. Szerintem elég kontár munkát végez - nézett végig magán Stacey. Követtem a tekintetét. Nekem tetszett, amit láttam. Mármint a ruha, nem pedig az, aki benne volt.

Szóval a titokzatos lány ruhákat tervez... Alig vártam, hogy méretet vegyen rólam.

- Felvétel! - kiáltotta David.

Kiéhezett perverzéből átvedlettem a szokásos hősszerelmes szerepébe, és furcsa módon még az sem érdekelt, hogy Stacey most is hozta a formáját; kétpercenként le kellett állni miatta. Túlságosan másfelé, jobban mondva egyetlen személy körül jártak a gondolataim.

Este volt már, mire végeztünk. A lakókocsim felé menet azt figyeltem, hátha megpillantom valahol, de semerre nem láttam a tömegben. Azt a nőt viszont igen, akivel korábban beszélgetett. Oda is léptem hozzá nyomban.

Kate-et régről ismertem, többször dolgoztunk együtt, tíz évvel volt idősebb nálam, és sosem próbált meg rám mászni. Kedveltem. Ha valakitől, hát tőle biztosan megtudom, amit akarok, bizakodtam.

- A segítségedre van szükségem! - mondtam neki, miután felém fordult a papírokból, melyeket nézegetett.

A tekintete döbbenetet tükrözött, de hamar összeszedte magát.

- Persze, Matt. Mondd csak...

- Ki volt az a lány, akivel délután láttalak?

- Hogy nézett ki? - ráncolta a szemöldökét. Leírtam neki a külsejét. A csodaszép szemét külön hangsúlyoztam. - Ő Veronica.

Veronica!

A nevét még percekig ízlelgettem volna, de egy rakás más dolog is érdekelt vele kapcsolatban. Megtudtam, hogy igen, végig itt lesz a forgatás alatt, ma érkezett, és divattervezőnek tanul, de jó ötletnek találtam, hogy egy film készítése során próbálja ki magát. Kate szerint nagyon ügyes. Felrémltet előttem Stacey ruhája. Egyet kellett értenem.

- És itt van még? - néztem körül megint.

- Mit akarsz tőle, Matt? - lesett rám mindentudóan Kate a szemüvege fölött. Ha akartam volna, sem tudom titkolni, így hát bevallottam, hogy szeretném közelebről megismerni. - Hagyd őt békén! - közölte erre, és hátat fordított.

- De miért? - léptem utána. - Van valakije?

- Nincs - felelte Kate, de kitaratóan ment tovább valamerre. Én meg utána. A karjánál fogva állítottam meg.

- Akkor?

- Túl kis falat ő neked - mosolyodott el elnézően. Nem tetszett, hogy mindenki azt hiszi, hogy csak mert eddig mindig ismertebb nőkkel randiztam, csakis ők érdekelhetnek.